

Димитрие МАНЕВСКИ

ЌЕ ПРОДОЛЖИ ЛИ САМОУНИШТУВАЊЕТО?

Злосторствата направени врз македонски државјани или т.н. "Хашки случаи", неодамна, како што всушност се очекуваше и се најавуваше, беа вратени во нашата држава, со официјално образложение дека за нив не постојат доволно докази за покренување постапка пред квази Трибуналот во Хаг.

Овие случаи се како усвитени топки со кои нашите државни органи треба да жонглираат. Велам државни органи затоа што во овие случаи не е инволвирана само судската власт. Кај нас во Македонија не постои нешто што се нарекува конкретна ингеренција. За секое прашање надлежни се или сите, или никој, односно секое прашање претставува можност за одмерување на силите меѓу засегнатите страни. Давањето ваква забелешка на едно од предавањата по предметот "Уставно уредување" пред неколку години ме чинеше и една оценка подолу, бидејќи доколку мојата професорка ја прифатеше забелешката, тоа ќе значеше дека нејзината функција на експерт советник за уставно-правни прашања ќе беше непотребна.

На префрлањето на случаите му претходоа бројни одолговлекувања, избегнувања, оправдувања и слично. Секоја држава, која има барем тронка почит и одговорност кон своите граѓани, сама ќе побараше да се трансферираат случаите и да добијат судски епилог и завршница. Случаите сè уште не се влезени во постапка, а експертите од калибарот на мојата поранешна професорка веќе почнаа да образложуваат дека постојат правни лабиринти во кои истите ќе заглават. Се прашувам, доколку постојат правни лабиринти за грозоморни дела за какви што тука станува збор - изживување, измачување, сквернавање и убиства, зошто не ми сугерираат и за мене не пронајдат некој лабиринт бидејќи ми следува казна за возење без ремен? Или зошто истите тие бараат правда кога некој, кој се нашол повреден и омаловажен од нивните по-

ЧОВЕКОВАТА ЗЕМЈА НЕ Е ОПРЕДЕЛЕНА ОБЛАСТ НА КОЈА ИМА ШУМИ, ПЛАНИНИ И РЕКИ, ТАА ПРЕТСТАВУВА ПРИНЦИП, А ПАТРИОТИЗМОТ ВСУШНОСТ Е ЛОЈАЛНОСТ НА ТОЈ ПРИНЦИП.

ЏОРџ ВИЛИЈАМ КУРТИС

стапки, одлучил да се потпише на нивните возила? Па, зарем возилата чувствуваат поголема болка од луѓето врз кои со нож се испишуваа букви?

Но, тоа што самонаречените експерти, кои јас ги перцепирам како интелектуал-промискуитетни личности, кои за "грст пари" и децата би си ги фрлиле на буниште, можеби и не е толку шокантно. Мене револт ми создава тоа што државата досега постојано измислуваше разни оправдувања за одложување на процесуирањето на случаите. Надежта навистина последна умира, но морам да признаам дека кај мене речиси и да не постои надеж дека во тој поглед нешто ќе се промени, бидејќи никој не излезе цврсто, одлучно и јасно да каже дека случаите мора да добијат свој краен епилог.

На што се должи тоа? Зошто државата не се двоуми во 3 часот наутро да испрати "марица" и да направи упад во нечиј дом зашто лицето не платило казна за погрешно паркирање, а постојано со треперлив глас зборува за оние кои направиле злосторства кои оставаат трајна траума на целата наша држава? Дали им пречи тоа што од овие случаи ќе нема финансиска корист? Дали можеби тоа е еден од условите за нашата евроатлантска интеграција?

Или можеби, наједноставно кажано, се плашат!? Но, не се плашат само тие. За жал, јас имам чувство дека ние, Македонците, колективно се чувствуваме исплашени од сè што нè опкружува. Се

плашме од сограѓаните, се плашме од сите соседи, се плашме од ЕУ, се плашме од Русија, се плашме од марсовци... Тешко е да смислам од што не се плашме. Македонецот станува силен и храбар по поголемо количество алкохол и тоа исклучително во опкружување на Македонци, а доколку се појави некој од претходно спомнативе, не помага ниту алкохолот. Целиот овој страв придонесува за непостоење самопочит. А како ние се справуваме со тоа? Многу едноставно, смислуваме оправдувања, пропагираме реалполитика, се прагматизираме, очекуваме спасител однадвор... И сè ова нè води кон самоуништување. Со тоа што селективно ги применуваме Уставот и законите се самодискриминираме. Со тоа што ја прифаќаме политиката на сила, се самоосудуваме. Со тоа што се сметаме за неспособни за самостојна егзистенција и постојано се "крстиме" во странците се самопоробуваме. Со еден збор, се самоуништуваме.

Изминативе години многу пати имавме можност да докажеме дека во нас сепак останало тронка самопочит, тронка љубов за нашата држава и нација, а ниедна не искористивме. Тоа што мојата земја се рекламира на BBC или CNN не ми значи ништо кога на истите тие телевизии некој нè нарекува ФИРОМ. Тоа што одиме кон ЕУ и НАТО не ми значи ништо доколку на тој пат заборавиме кои сме. Тоа што на мостот "Гоце Делчев" ќе се постават 4 огромни фигури на лавови не ми значи ништо кога оние "лавови" кои пред 7 години храбро нè бранеа доживеаја на само 300 метри од истиот тој мост да бидат понижени и ставени на столбот на срамот.

Како што реков претходно, надежта последна умира, но со секоја испуштена шанса за нејзино заживување, сè помали се шансите тоа да се случи. Четирите злосторства извршени врз македонските државјани во 2001 година не смеат да бидат уште едни во низата понижувања на македонскиот народ и држава, тие треба да ни ја вратат вербата во себе, во нашата држава и неопходната храброст за искушенијата кои ни претстојат. Самоуништувањето мора да престане!

Тоа што одиме кон ЕУ и НАТО не ми значи ништо доколку на тој пат заборавиме кои сме. Тоа што на мостот "Гоце Делчев" ќе се постават 4 огромни фигури на лавови не ми значи ништо кога оние "лавови" кои пред 7 години храбро нè бранеа доживеаја на само 300 метри од истиот тој мост да бидат понижени и ставени на столбот на срамот.

Четирите злосторства извршени врз македонските државјани во 2001 г. не смеат да бидат уште едни во низата понижувања на македонскиот народ и држава, тие треба да ни ја вратат вербата во себе, во нашата држава и неопходната храброст за искушенијата кои ни претстојат. Самоуништувањето мора да престане!